

ἄνοσον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους·
 ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα κἀπέθου
 ἐν σπαργάνοισιν, ἀρπάσαντ' εἰς ἀγκάλας
 Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
 ἔθρεψέ τ' οὐδ' εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον. 1600

νῦν οὖν σιώπα παῖς ὄδ' ὡς πέφυκε σός,
 ἴν' ἢ δόκησις Ξοῦθον ἠδέως ἔχη,
 σύ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσ' ἴης, γύναι.
 καὶ χαίρετ'. ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων
 εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι. 1605

ΙΩ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστία
 σους λόγους ἐνδεξόμεσθα· πείθομαι δ' εἶναι πατρίς
 Λοξίου καὶ τῆσδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἀπιστον ἦν.

ΚΡ. τὰμά νυν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρὶν,
 οὔνεχ' οὐ ποτ' ἠμέλησε παιδὸς ἀποδίδωσί μοι. 1610
 αἶδε δ' εὐωποὶ πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια,
 δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας
 ἠδέως ἐκκρημνάμεσθα καὶ προσεννέπω πύλας.

ΑΘ. ἦνεσ' οὔνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσ'. αἰεὶ ποτε
 χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ
 ἀσθενῆ. 1615

ΚΡ. ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους.

ΑΘ. στείχεθ', ἔψομαι δ' ἐγώ.

ΙΩ. ἀξία γ' ἡμῶν ὄδουρός.

ΚΡ. καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.

ΑΘ. ἐς θρόνους δ' ἴζου παλαιούς.

ΙΩ. ἀξίον τὸ κτήμᾶ μοι. 1620

ΧΟ. ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἀπολλον, χαῖρ'. ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
 συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαρσεῖν χρεών·
 ἐς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
 οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.